12/12/2021

«Για ένα σωστό ξεκίνημα στο γάμο»

/ Ενορίες

Εκδήλωση, στο πλαίσιο της σειράς «Ελεύθεροι διάλογοι», του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 10 Δεκεμβρίου, στο Πνευματικό Κέντρο του Ναού.

Ο Νικόλαος Σαμπαζιώτης, Υπεύθυνος των εκδόσεων «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ», φιλοξένησε για μία ακόμη φορά τον π. Σπυρίδωνα Σκουτή, κληρικό της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, εφημέριο του Ιερού Ναού Αγ. Κωνσταντίνου και Ελένης του Νοσοκομείου “ΕΛΠΙΣ”, σε μια συνάντηση με θέμα: «Για ένα σωστό ξεκίνημα στο γάμο».

Μιλώντας αρχικά για τα νέα ζευγάρια που προσεγγίζουν έναν ιερέα για να τελέσουν τον γάμο τους, ο π. Σπυρίδων ξεκαθάρισε αρχικά ότι η Εκκλησία οφείλει να είναι μία μεγάλη αγκαλιά και πόσο μάλλον όταν ένα ζευγάρι αποφασίσει να περάσει το κατώφλι της, για να ενωθεί με τα ιερά δεσμά του γάμου. Οι ιερείς να το ακούσουν, να μιλήσουν μαζί του, πάντοτε με αγάπη και πέρα από την συμπλήρωση απλώς κάποιων χαρτιών.

Η ποιμαντική της Εκκλησίας σε αυτό το κομμάτι, μπορεί να απλωθεί σε πολλούς δρόμους, συνέχισε. Ένας δρόμος είναι να μιλήσουν οι κληρικοί στους υποψήφιους, για το μυστήριο, να τους δείξουν συμβολισμούς, να τους μιλήσουν για την ιερολογία του γάμου.

«**Γιατί η ένωση ανδρός και γυναικός, προεικονίζει τη θεία ένωση του νυμφίου Χριστού με τη νύμφη, την Εκκλησία. Και αυτή η ένωση φανερώνει τη αγία φύση και υπόσταση της μυστηριακής ενώσεως, αλλά έχει και μία εσχατολογική ουσία.**

Γι' αυτό ο γάμος πορεύεται και βιώνεται μέσα στην εσχατολογία και την βασιλεία του Θεού. Είναι στην ουσία ένα μυστηριακό όργανο αγιασμού, σωτηρίας και τελειώσεως της σχέσης.»

Σε όλα τα μυστήρια της Εκκλησίας, δεν τελειώνουν όλα, αλλά αρχίζουν όλα, είπε χαρακτηριστικά. Με το μυστήριο του γάμου τώρα ξεκινάει το πλοίο με πηδαλιούχο τον Χριστό, τώρα ξεκινάει η πορεία προς την βασιλεία του Θεού, τώρα αρχίζει η διαδικασία για να μπορέσουν και οι δύο σύζυγοι να βαδίσουν πάνω στην αγάπη που είναι ο Χριστός.

Πολλές φορές οι άνθρωποι γνωρίζονται και συνήθως θέλουν κάτι από τον άλλο, κι όχι τον άλλο. Και πολλές φορές αυτό το κάτι, είναι τελείως μεταβλητό, όπως τα χρήματα, η εξωτερική ομορφιά, μια κοινωνιολογική τακτοποίηση. Και αν η σχέση στερεωθεί σε αυτά, θα βουλιάξει, γιατί αυτά δεν έχουν ρίζα, μεταβάλλονται.

«Να θέλουμε πραγματικά τον άλλο, όπως είναι, γι' αυτό που είναι, σεβόμενοι αυτό που είναι και μαζί να βαδίσουμε μια πορεία προς τον ουρανό.

Πολλοί νέοι απορρίπτουν τον γάμο στην Εκκλησία, γιατί δεν γνωρίζουν και προτιμούν το δημαρχείο. Αγνοούν βέβαια πνευματικά τι συμβαίνει και τι γίνεται. Οι γονείς, οι εκπαιδευτικοί, οι κληρικοί, οφείλουν να δώσουν στα παιδιά, όχι μόνο τη γνώση, αλλά και μέσα από το βίωμα, για να πάνε στην Εκκλησία.»

Στην ουσία, στον γάμο γίνεται μία βάφτιση, βαφτίζεται η σχέση, παρατήρησε ο π. Σπυρίδων. Παίρνει μία άλλη τροπή, μία άλλη νοηματοδότηση και μία άλλη κατεύθυνση πλέον.

Αλλάζει ο τρόπος που βλέπει ο ένας τον άλλον, που βλέπουν την ζωή τους και αυτός ο τρόπος βαφτίζεται μέσα στο μυστήριο του γάμου.

Οι βάσεις για να υπάρξει ένα σωστό ξεκίνημα στο νέο ζευγάρι, συνέχισε, είναι όσο μπορούν να προσπαθήσουν να έχουν μία ανιδιοτελή σχέση και αγάπη μεταξύ τους, σεβόμενοι ο ένας την προσωπικότητα του άλλου.

Είναι πολύ σημαντικό να έχουν έναν πνευματικό, έναν συνοδοιπόρο που θα μπορούν εκεί να αφήσουν τα πάθη τους, τις αγωνίες τους, τα ερωτήματα τους. Να τους στηρίζει, για να μπορεί να τους πάρει ως πατέρας, να τους δείξει τον δρόμο του αγώνα, γιατί ο γάμος γίνεται για την βασιλεία των ουρανών.

Είναι επίσης πολύ σημαντικό, τόνισε, πριν ξεκινήσουν, να βάλουν όρια στους γονείς. Να αγαπάνε και να σέβονται τους γονείς, αλλά και να μιλάνε πάντοτε ως ένα σώμα, μία καρδιά, μία φωνή.

Ακόμη, συμβούλευσε, να μην αγχώνουν οι γονείς τα παιδιά, για το θέμα της τεκνογονίας. Αυτή χειριστικότητα ξεκινάει πολλές φορές πριν από τον γάμο, μπαίνει στον γάμο και φτάνει ακόμη και στο μυστήριο της βαφτίσεως.

Οι γονείς αυτό που οφείλουν να κάνουν στο ζευγάρι, είναι να αποτελούν θεμελίωμα και στερέωμα. Να είναι εκεί δίπλα τους ως βοηθοί και ως συνοδοιπόροι. Να βάλουν τα παιδιά στην προσευχή τους, για να έχουν την χάρη του Θεού ακόμα και στις δυσκολίες, οπότε ο σταυρός να είναι «εις αγιασμόν».

Η πορεία της διαπαιδαγώγησης ενός ανθρώπου, όπως είπε, ξεκινάει ήδη από την ημέρα της συλλήψεως του, με την προσευχή, την αγάπη από το βίωμα της μητέρας, την συμπόρευση του ζευγαριού. Θα συνεχίσει στην μικρή ηλικία, θα προχωρήσει μέσα από τα μυστήρια της Εκκλησίας, από τον πνευματικό, την προσευχή μέσα στο σπίτι.

Τα λόγια που θα ειπωθούν, όταν είναι μέσα από την προσευχή και μέσα από ένα βίωμα, τότε αποκτούν αξία. Είναι ποτισμένα από την χάρη του Θεού και θα φυτρώσουν στην καρδιά του παιδιού. Και αυτά τα βιώματα είναι τα όπλα που θα πάρει αργότερα το παιδί στη ζωή του.

«Σε όλη την πορεία και την δυσκολία, δεν θα είμαστε μόνοι μας. Δεν είναι μικρό πράγμα ότι έχουμε τον Χριστό δίπλα μας. Είναι εκεί πριν εμείς φτάσουμε να του

πούμε «έλα», πριν τον καλέσουμε είναι παρών και μας περιμένει.

Μας περιμένει στο γάμο, στην σχέση, στην πορεία αυτή, να ανοίξουμε την πόρτα της καρδιάς μας και της ζωής μας, για να εισχωρήσει μέσα. Δεν θα μπει με την βία, θα μας σεβαστεί από την φοβερή αγάπη Του, που δεν μπορούμε να την καταλάβουμε».